

Den nikænsk-konstantinopolitanske trosbekendelse, 381

5 *Den såkaldte nikænsk-konstantinopolitanske trosbekendelse blev sandsynligvis vedtaget på kirkemødet i Konstantinopel i 381. Bekendelsen ophav er dog usikker og kan muligvis delvist spores til menigheden i Jerusalem. Dog synes den ligeledes at være inspireret af den nikænske trosbekendelse fra 325.*

Jeg tror på én Gud, den almægtige Fader, skaberen af himmel og jord, af alle synlige og usynlige ting.

10 Og på én herre, Jesus Kristus, Guds enbårne søn og født af Faderen forud for alle tider, Gud af Gud, lys af lys, sand Gud af sand Gud, avlet, ikke skabt, i væsensfællesskab med Faderen, ved hvem alle ting er skabt; som er kommet ned fra himlen for os menneskers og for vor frelses skyld og ved den hellige ånd af Jomfru Maria har fået køds skikkelse og er blevet menneske; som også er korsfæstet for os under Pontius Pilatus, har lidt og er blevet begravet og er op-

15 standen på tredje dag efter skrifterne og er steget til himmels; sidder ved Faderens højre hånd og skal komme igen i herlighed at dømmе levende og døde; der skal ikke være ende på hans kongedømme.

Og på Helligånden, den levendegørende herre, som udgår fra Faderen [og Sønnen¹], som sammen med Faderen og Sønnen tilbedes og højloves, som har talt gennem profeterne.

20 Og på én, hellig, almindelig og apostolsk kirke.

Jeg bekender én dåb til syndernes forladelse, og jeg venter de dodes opstandelse og den kommende verdens liv. Amen.

25 Overs. H. Haar o.a.: *Kirkehistoriske Læsestykker. I: Oldtid og Middelalder. 2. udg. Kbh. (1921) s. 37f.*

¹ *Og sønnen*: står ikke i den oprindelige bekendelse, men i løbet af 400-tallet opstod der i Spanien den skik, at tilføje dette. I 1000-tallet gav paven sin tilslutning til denne tilføjelse, der fik udbredelse i den vestlige kirke. Tilføjelsen blev imidlertid forkastet af den østlige kirke, hvilket var en medvirkende årsag til adskillelsen af den vestlige katolske kirke og den østlige ortodokse kirke i 1054.